

וְלֶחֶם לִבֵּב אֲנוּשׁ יִסְעַד, מָאן לֶחֶם. אֵלֶּא לֶחֶם
 עֲלֵמָא סְעִיד (סְמִידָ), וְאִי תִימָא, דְּבִיָּה תְּלִיָּא
 סְעִידוּ דְּעֲלֵמָא בְּלַחֲדוּי, לָאוּ הָכִי, דְּהָא לִילִיָּא בְּלָא
 יוּמָא, לָא אֲשַׁתַּבַּח, וְלָא בְּעֵי לְאַפְרָשָׁא לֹון. וּמָאן
 דְּאַפְרִישׁ לֹון, יתְּפָרֵשׁ מִחֲטִיין, וְהִינּוּ דְּכִתּוּב, (דְּבָרִים ח)
 לְמַעַן הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוּ יַחֲיֶה הָאָדָם.
 בְּגִין דְּלָא בְּעֵי לְאַתְּפָרְשָׁא.

וְאִי תִימָא, דְּדוּד הֵיךְ קָאמַר וְלֶחֶם לִבֵּב אֲנוּשׁ יִסְעַד,
 הוּאִיל וְלָא תְּלִיָּא בִיָּה בְּלַחֲדוּי סְעִידוּ דְּעֲלֵמָא.
 אֵלֶּא דִּיִּיקָא דְּמַלְהָ, וְלֶחֶם, וְאִ"ו אִיתּוּסְפָּה, כְּמוֹ וַיִּי, וְעַל
 דָּא, כְּלָא אֲשַׁתַּבַּח כְּחֵדָּא.

תָּא חֲזִי, מָאן דְּמְכַרְךָ עַל מְזוּנָא, לָא יְבָרַךְ עַל
 פְּתוּרָא רִיקְנִיָּא, וּבְעֵי נְהָמָא לְאַשְׁתַּבַּחָא עַל
 פְּתוּרָא, וְכִסָּא דְּחֵמְרָא בִּימִינָא. מָאִי טַעְמָא, בְּגִין

לשון הקודש

וְאִם תֵּאמַר, דְּדוּד אֵיךְ אָמַר וְלֶחֶם לִבֵּב
 אֲנוּשׁ יִסְעַד, הוּאִיל וְלָא תְּלוּי כּוּ לְבַדּוּ
 סְעִיד כָּל הָעוֹלָם? אֵלֶּא דִּיּוֹק הַדְּבָר
 וְלֶחֶם, וְאִ"ו הַתּוּסְפָּה, כְּמוֹ וְהִי, וְעַל זֶה
 כָּפַל נִמְצָא כְּאַחַד.

בְּאִי רְאָה, מִי שְׂמַכְרְךָ עַל הַמְּזוּן, לָא
 יְבָרַךְ עַל שְׁלֶחֶן רִיק, וְצָרִיךְ לְהַמְצִיא
 לֶחֶם עַל הַשְּׁלֶחֶן וְכוּס שֶׁל יַיִן בְּיָמִין, מִה

וְלֶחֶם לִבֵּב אֲנוּשׁ יִסְעַד, אֵינָה לֶחֶם?
 אֵלֶּא לֶחֶם סוּעַד וְסוּמְדוּן אֶת הָעוֹלָם. וְאִם
 תֵּאמַר שְׂבוּ תְּלוּי לְבַדּוּ סְעִיד הָעוֹלָם –
 לָא כָּהִן, שְׁהָרִי לְלִלְהָ בְּלִי יוֹם לָא נִמְצָא,
 וְלָא צָרִיךְ לְהַפְרִידֵם. וּמִי שְׂמַפְרִידֵם
 יתְּפָרֵד מִחֲטִיִּים, וְהִנּוּ שְׂכֵתוֹב (דְּבָרִים ח)
 לְמַעַן הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבַדּוּ
 יַחֲיֶה הָאָדָם, מִשּׁוּם שֶׁלֹּא צָרִיךְ לְהַפְרִיד.

לְקַשְׂרָא שְׂמַאלָא בִּימִינָא, וְנִהְמָא דִּיתְבַּרְךְ מִנֵּיהּוּ,
 וְלֹאֲתַקְשְׂרָא בְּחוּ, וְלִמְחֵי כִּלְא תַד קַשְׂוֹרָא, לְבַרְכָּא
 שְׂמַא קַדִּישָׁא כְּדַקָּא יֹאֲוֵת. דְּהָא לְחֵם אֲתַקְשֵׁר בְּיִין.
 וַיִּין בִּימִינָא, וְכִדִּין בְּרַכָּאן שְׂרִיין בְּעֵלְמָא, וּפְתוֹרָא
 אֲשֵׁתְלִים כְּדַקָּא יֹאֲוֵת.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אֲלִמְלָא לָא אֲזִדְמֵן לָן אֲזִרְתָּא דָּא
 אֲלָא לְמִשְׁמַע מַלְיָן אֲלִיָּן, דִּי לָן. אָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, יֹאֲוֵת הוּא לְהֵאֵי יְנוּקָא דְלָא יְנַדַּע כֹּל הֵאֵי,
 וַאֲנָא מִסְתְּפִינָא עֲלֵיהּ. אֵי יִתְקַיִים בְּעֵלְמָא בְּיִין הֵאֵי.
 אָמַר רַבִּי יִצְחָק וְלִמְחָה. אָמַר לִיהּ, בְּיִין דְּהֵאֵי רַבִּינָא
 יְכִיל לְאִסְתְּבִלָּא בְּאַתְרָא דְלִית רִשׁוּ לְבַר נָשׁ
 לְאִסְתְּבִלָּא בֵּיתָהּ. וּמִסְתְּפִינָא עֲלוּיָהּ, דְּעַד לָא יִמְטִי
 לְפַרְקוּיָהּ, יִשְׁנַח וַיִּסְתְּפַל וַיַּעֲנִשׁוּן לִיהּ.

שָׁמַע הֵהוּא יְנוּקָא. אָמַר, לָא מִסְתְּפִינָא מִעוֹנֵשָׁא

לשון הקודש

לתינוק זה שלא ידע כל זה, ואני פוחד
 עליו אם יתקיים בעולם משום זה. אמר
 רבי יצחק, ולמה? אמר לו, משום
 שתינוק זה יכול להסתפל במקום שאין
 רשות לאדם להסתפל בו, ואני פוחד
 עליו, שעד שלא יגיע לפרקו ושגיה
 ויסתפל ויענישו אותו.

שמע אותו התינוק. אמר, איני פוחד
 מעניש לעולמים, שהרי בשעה שאבא

הטעם? בשביל לקשר שמאל בימין,
 ולחם שיתברך מהם ולהתקשר בהם,
 ולהיות הפל קשר אחד, לברך את
 השם הקדוש פראוי. שהרי לחם נקשר
 ביין, ויין בימין, ואז הברכות שורות
 בעולם, והשלחן נתקן פראוי.

אמר רבי יצחק, אלמלא לא הודמנה
 לנו דרך זו אלא לשמע הדברים הללו
 - די לנו. אמר רבי יהודה, נאה הוא

לְעֵלְמוֹן, דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּאַסְתְּלִיק אַבָּא מִעֲלָמָא, בְּרִיד
 לִי וְצִלִּי עָלַי. וַיִּדְעֵנָא דְּזִכּוּתָא דְּאַבָּא יַגִּין עָלַי. אָמְרוּ
 לִיה, וּמֵאַן הוּא אַבּוּד. אָמַר, (נ"א לִיתָא רַבִּי יְהוּדָה) בְּרִיה
 דְּרַב הַמְּנוּנָא סָבָא, נָטְלוּ לִיה, וְאַרְכְּבוּהוּ עַל פְּתִייהוּ
 תַּלְת מִלִּין.

קָרוּ עֲלֵיה, (שׁוֹפְטִים יד) מִהָאֲכָל יֵצֵא מֵאֲכָל וּמַעֲזוּ יֵצֵא
 מְתוּק וְגו'. אָמַר לוֹן הַהוּא יְנוּקָא, מִלָּה אָתָּא
 לִידֵיכוֹ, פְּרִישׁוּ לָהּ. אָמְרוּ לִיה, קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא
 זְמִין לָן אֲרַחָא דְחַיִּי, אֵימָא אַנְתָּ.

פְּתַח וְאָמַר, מִהָאֲכָל יֵצֵא מֵאֲכָל וּמַעֲזוּ יֵצֵא מְתוּק.
 הַאי קָרָא, אֲסַמְכְתָּא אִית לָן בֵּיה, מִהָאֲכָל,
 דָּא צְדִיק, דְּכִתִּיב, (מְשִׁלֵי יג) צְדִיק אוֹכֵל לְשׁוּבַע נִפְשׁוֹ.
 צְדִיק אוֹכֵל וְדָאֵי, וְנָטִיל כֹּלָא, אִמָּאֵי, לְשׁוּבַע נִפְשׁוֹ.
 לְמִיחָב שָׁבַעָא, לְהַהוּא אֲתַר דְּאַקְרִי נִפְשׁוֹ דְדוּד. יֵצֵא

לשון הקודש

אותו. אמרו לו, הקדוש ברוך הוא זמן
 לנו את דרך החיים, אמר אתה.
 פתח ואמר, מהאכל יצא מאכל ומעז
 יצא מתוק, פסוק זה יש לנו בו סמך.
 מהאכל - זה צדיק, שכתוב (משלי יג)
 צדיק אכל לשבע נפשו. צדיק אוכל
 ודאי ונוטל הכל, למה? לשבע נפשו,
 לתת שבע לאותו מקום שנקרא נפש
 דוד. יצא מאכל - שאלמלא אותו צדיק

הסתלק מן העולם, ברוך אותי והתפלל
 עלי, וידעתי שזכות אבי תגן עלי. אמרו
 לו, ומי הוא אביך? אמר, ואין רבי יהודה
 בנו של רב המנונא הזקן. לקחו אותו
 והרביבו אותו על פתייהם שלשה
 מילין.

קראו עליו, (שופטים יד) מהאכל יצא
 מאכל ומעז יצא מתוק וכו'. אמר להם
 אותו תינוק, דבר בא לידכם, פרשו

מֵאֲכָל, דְּאֶלְמָלָא הֵהוּא צְדִיק, לָא יְפוּק מִזִּוּנָא
 לְעֵלְמִין, וְלֹא יְכִיל עֲלָמָא לְקַיָּמָא (בִּיה). וּמַעֲזוּ יֵצֵא
 מִתּוֹק, דָּא יֵצֵחֵק, דְּבִרְיָ דְלֵיעֻקֵּב בְּטַל הַשְּׁמַיִם
 וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ.

תו, אַף עַל גַּב דְּכֵלָא חַד, אֶלְמָלָא תִקְפָּא דְדִינָא
 קִשְׂיָא, לָא נִפְקָא דְבִשׁ. מָאן דְּבִשׁ. דָּא תוֹרָה
 שְׁבַעַל פֶּה, דְּכִתִּיב, (תהלים יט) וּמִתּוֹקִים מִדְּבִשׁ וְנֹפֶת
 צוּפִים. וּמַעֲזוּ, דָּא תוֹרָה שְׁבַכְתָּב, דְּכִתִּיב, (תהלים כט) ה' עִז
 לְעֵמוֹ יִתֵּן. יֵצֵא מִתּוֹק, דָּא תוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה. (דף רמ ע"ב):

אֲזִלוּ בְּחֵדָא תְּלַת יוֹמִין, עַד דְּמָטוּ לְטוֹרָסָא דְקוּרָא
 דְּאִמְיָה. בִּינּוּ דְחֵמָאֵת לִזְוֹן אֶתְקַנִּית בֵּיתָא,
 וַיִּתְּבוּ תַפְּנֵן תְּלַת יוֹמִין אַחֲרֵינִין. בְּרִכּוּחֵהוּ, וְאֲזִלוּ, וְסִדְרוּ
 מַלְיָן קַמֵּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, וְדָאֵי יְרוּתַת אֲזִרְיִיתָא
 אַחֲסִין, וְאֶלְמָלָא זְכוּתָא דְאַבְהָן יתְעַנְשׁ מְלַעֲיָלָא, אֲכָל

לשון הקודש

ה' עז לעמו יתן. יצא מתוק - זו תורה
 שבעל פה.

הלכו פאחד שלשה ימים, עד שהגיעו
 למבוי של הקיר של אמו. בין שראתה
 אותו, סדרה את הבית, וישבו שם
 שלשה ימים אחרים. ברכו אותו והלכו,
 וסדרו דברים לפני רבי שמעון. אמר,
 ודאי ירשת התורה נרש, ואלמלא זכות
 אבות יענש מלמעלה. אבל הקדוש

לא יצא מזון לעולמים ולא יוכל העולם
 לעמד וכו'. ומעזו יצא מתוק - זה יצחק
 שברך את יעקב (בראשית כז) בטל השמים
 ומשמני הארץ.

עוד, אף על גב שהכל אחד, אלולא
 תקף הדין הקשה, לא יוצא דבש. מי
 הדבש? זו תורה שבעל פה, שכתוב
 (תהלים יט) ומתוקים מדבש ונפת צופים.
 ומעזו - זו תורה שבכתב, שכתוב (שם כט)

קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאִינוּן דְּאֶזְלִין בְּתַר אֹרִייתָא,
 אֲחֻסִּינוּ לָהּ אִינוּן וּבְנֵיהוּ לְעֵלְמִין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב,
 (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם אֲמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר
 עָלֶיךָ וְגו'.

זְבוּלוֹן לְחוּף יָמִים יִשְׁכּוֹן וְהוּא לְחוּף אֲנִית וְיִרְכָּתוּ
 וְגו'. (בראשית מט יג) רַבִּי אַבְא פְּתַח, (תהלים מה) חֲגוּר
 חֲרָבָךְ עַל יַרְךָ גְּבוּר הוֹדֶךָ וְהִדְרָךְ. וְכִי דָא הוּד וְהִדְרָךְ,
 לְמִיזַן זַיִנָא, וְלֹאזְדִּירוּא בְּחַאי. מָאן דְּאֲשְׁתַּדַּל
 בְּאֹרִייתָא, וְאַנְתָּה קִרְבָּא בְּאֹרִייתָא, וְזַרְיֵי גְרַמִּיה בְּה,
 דָּא הוּא שְׁבַחָא (דְּמֵאֲרִיה), דָּא הוּא הוּד וְהִדְרָךְ, וְאַתָּה
 אֲמַרְתָּ חֲגוּר חֲרָבָךְ.

אַלְא, וְדַאי עֲקָרָא דְמַלְתָּה, אֶת קַיִמָא קַדִּישָׁא יְהִב
 קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְרָשִׁים לִיה בְּכַנֵּי נְשָׂא,
 בְּגִין דִּינְטְרוֹן לִיה, וְלֹא יִפְגְּמוּן לִיה בְּפִגְמוֹ לְחַאי

לשון הקודש

בְּרוּךְ הוּא לְאוֹתָם שְׁהוּלְכִים אַחַר
 הַתּוֹרָה, יוֹרְשִׁים אוֹתָהּ הֵם וּבְנֵיהֶם
 לְעוֹלָמִים. זֶהוּ שְׁכָתוּב (ישעיה נט) וְאֲנִי זֹאת
 בְּרִיתִי אִוְתָם אֲמַר ה' רוּחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ
 וְגו'.

זְבוּלוֹן לְחוּף יָמִים יִשְׁכּוֹן וְהוּא לְחוּף
 אֲנִית וְיִרְכָּתוּ וְגו'. רַבִּי אַבְא פְּתַח, (תהלים
 מה) חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יַרְךָ גְּבוּר הוֹדֶךָ

וְהִדְרָךְ. וְכִי זֶה הוּד וְהִדְרָךְ לְחֲגוּר כְּלֵי זֶן
 וְלֹאזְדִּירוּ בְּזֶה? מִי שְׁמַשְׁתַּדַּל בְּתוֹרָה
 וְעוֹרֵךְ קָרֵב בְּתוֹרָה וּמְזַרוּ עֲצָמוּ בְּה –
 זֶהוּ שְׁבַח וְשֵׁל רְבוּנוּ, זֶהוּ הוּד וְהִדְרָךְ,
 וְאַתָּה אוֹמֵר חֲגוּר חֲרָבָךְ?

אַלְא וְדַאי שְׁעָקֵר הַדְּבָר, אוֹת בְּרִית
 הַקִּדְשׁ נָתַן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְרָשִׁים אוֹתוֹ
 בְּכַנֵּי אָדָם כְּדִי שְׁיִשְׁמְרוּ אוֹתוֹ וְלֹא יִפְגְּמוּ

רְשִׁימָא דְמִלְפָּא. וּמֵאן דְפָגִים לִיה, הָא קָאִים לְקַבְּלִיה
(ויקרא כו) חָרַב נִקְמַת נְקָם בְּרִית, לְנִקְמָא נִקְמָא דְבְרִית
קְדִישָׁא, דְאִתְרְשִׁים בֵּיה, וְהוּא פָגִים לִיה.

וּמֵאן דְבָעֵי לְנִטְרָא הֵא אֲתֵר, יִזְדְּרוּ וַיִּתְקַן גְּרַמְיָה,
וַיִּשְׁוֵי לְקַבְּלִיה, בְּשַׁעְתָּא דִּינִצְרָא בִישָׁא יִתְקַפּ
עֲלוּי, לְהֵאֵי חָרַב דְקִיִּמָּא עַל יַרְדְּ, לְאִתְפְּרָעָא מִמֵּאן
דְפָגִים הֵא אֲתֵר. וּבְדִין, חֲגוּר חֲרַבְךָ עַל יַרְדְּ גְבוּר,
גְבוּר אִוְהוּ, גְבוּר אִתְקַרִי. וְעַל דָּא הוּדְךָ וְהִדְרְךָ.

דְּבָר אֲחֵר, חֲגוּר חֲרַבְךָ עַל יַרְדְּ גְבוּר. מָאן דְנִפְיָא
בְּאַרְחָא, יִתְקַן גְּרַמְיָה בְּעִלּוּתָא דְמֵאֲרִיָּה,
וַיִּזְדְּרוּ בְּהֵאֵי צַדֵּק, חָרַב עֲלָאָה, בְּעִלּוּתָא וּבְעוּתִין עַד
לָא יִפּוּק לְאַרְחָא. בְּדַבְּתִיב, (תהלים פה) צַדֵּק לְפָנָיו יִחַלֵּף
וַיִּשֵׁם לְדָרְךָ פְּעֻמִּיו.

לשון הקודש

חֲרַבְךָ עַל יַרְדְּ גְבוּר. גְבוּר הוּא, וּגְבוּר
נִקְרָא. וְעַל כֵּךְ הוּדְךָ וְהִדְרְךָ.
דְּבָר אֲחֵר חֲגוּר חֲרַבְךָ עַל יַרְדְּ גְבוּר –
מִי שִׁינְיָא לְדָרְךָ, יִתְקַן עֲצָמוּ בַתְּפִלָּה שֶׁל
רַבּוּנוּ וַיִּזְדְּרוּ בְּצַדֵּק הַנּוֹה, חָרַב עֲלִיוֹנָה,
בַּתְּפִלָּה וּבִקְשׁוֹת עַד שֶׁלֹּא יֵצֵא לְדָרְךָ,
בְּפִתּוּב (תהלים פה) צַדֵּק לְפָנָיו יִחַלֵּף וַיִּשֵׁם
לְדָרְךָ פְּעֻמִּיו.

אוֹתוֹ בְּפָגִים אֵת רִשְׁמֵי הַמִּלְכָּה הַזֶּה, וּמִי
שְׂפּוֹגִים אוֹתוֹ, הָרִי עוֹמֶדֶת כְּגִדּוֹ (ויקרא כו)
חָרַב נִקְמַת נְקָם בְּרִית, לְנִקְמַת
הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּרְשָׁם בּוֹ, וְהוּא פּוֹגִים
אוֹתוֹ.

וּמִי שְׂרוּצָה לְשָׁמֵר מְקוֹם זֶה, יִזְדְּרוּ וַיִּתְקַן
עֲצָמוּ וַיִּשֵׁם כְּגִדּוֹ בְּשַׁעְתָּה שֶׁהֵינְךָ תּוֹקֵף
אוֹתוֹ אֵת הַחֲרַב שֶׁעוֹמֶדֶת עַל הַיַּרְדְּ,
לְהַפְרֵעַ מִמִּי שְׂפּוֹגִים מְקוֹם זֶה, וְאִזְ חֲגוּר

תָּא חַוִּי, זְבוּלוֹן נָפִיק תְּדִירָא לְשִׁבְלִין וְאַרְחִין, וְאַנְחָא קַרְבִּין, וְאַזְדַּרְזוּ בְּהַאי חֶרֶב עֲלָאָה, בְּעֲלוּתָא וּבְעוּתִין, עַד לָא נָפִיק בְּאַרְחָא, וּכְדִין נַצַּח עַמּוּן, וְאַתְתַּקַּף עַלְיֵיהּ. וְאִי תִימָא יְהוּדָה, הָא אֶתְתַּקַּן בְּהַאי, לְאַנְחָא קַרְבִּין, וְתַקּוּנִין, בְּהַאי חֶרֶב, אִמְאִי זְבוּלוֹן.

אַלְא. תָּא חַוִּי, הֵינִי תְרִיסַר שְׁבַטִין, כְּלָהוּ תַקּוּנָא דְמִטְרוּנִיתָא הוּוּ. תְרִין תַקּוּנִין דְנוֹקְבֵי אָמַר שְׁלֹמֹה בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, חַד לְרַעְיָא עֲלָאָה יוֹבְלָא, וְחַד לְכַלָּה, שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה. חַד תַקּוּנָא לְעֵילָא, וְחַד תַקּוּנָא לְתַתָּא. עוֹבְדָא דְבְרָא שִׁית, הָכִי הוּא נָמִי, בְּהֵינִי תְרִי אֶתְרִי, חַד עוֹבְדָא לְעֵילָא, וְחַד עוֹבְדָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא פְתִיחָא דְאוּרִייתָא בְּב'. עוֹבְדָא דְלְתַתָּא, כְּגוּוּנָא דְלְעֵילָא, דָּא עֵבֵד עֲלֵמָא עֲלָאָה, וְדָא עֵבֵד עֲלֵמָא תַתָּא. כְּגוּוּנָא דָּא.

לשון הקודש

הִלְלוּ, כָּלֵם תַקּוּן שֶׁל הַמַּלְכָּה הֵם. שְׁנֵי תַקּוּנִים שֶׁל נִקְבוֹת אָמַר שְׁלֹמֹה בְּשִׁיר הַשִּׁירִים, אֶחָד לְרוּעָה הָעֲלִיּוֹן – יוֹבֵל, וְאֶחָד לְכַלָּה – שְׁנַת הַשְּׁמִיטָה. תַקּוּן אֶחָד לְמַעְלָה, וְתַקּוּן אֶחָד לְמַטָּה. גַּם מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית הוּא כְּדָ, בְּשְׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת הִלְלוּ. מַעֲשֵׂה אֶחָד לְמַעְלָה, וּמַעֲשֵׂה אֶחָד לְמַטָּה, וְלָכֵן נִפְתְּחָה הַתּוֹרָה בְּב', מַעֲשֵׂה שְׁלֹמֹה

בַּא רְאָה, זְבוּלוֹן תְּמִיד יֵצֵא לְדַרְכֵים וְלְשִׁבְלִים וְעַרְךָ קְרִבּוֹת, וְהוֹדְרוּ בְּחֶרֶב הָעֲלִיּוֹנָה הוּוּ בְתַפְלָה וּבְקִשּׁוֹת עַד שְׁלֵא יֵצֵא לְדַרְךָ, וְאִזּוּ נַצַּח אֶת הָעַמִּים וְהַתְּנַפֵּר עֲלֵיהֶם. וְאִם תֵּאמַר, יְהוּדָה הִרִי נִתְקַן לְזוֹה עַרְךָ קְרִבּוֹת וְתַקּוּנִים בְּחֶרֶב הוּוּ, לְמָה זְבוּלוֹן?

אַלְא. בַּא רְאָה, שְׁנֵים עָשָׂר הַשְּׁבַטִים